

Када у вези са показивањем кључних доказа почну да се ређају процесни марифетлуци, то је непогрешиви знак да са доказним материјалом нешто није у реду. Илустративан и сасвим свеж пример који ћемо навести је из праксе Хашког трибунала. Односи се на доступност најважнијих материјалних доказа у вези са Сребреницом и на неостваривање права оптуженог да их независно тестира. Околности које ћемо изнети воде постављању оправданог питања да ли, пред Хашким трибуналом, између тужилаштва и одбране, странака у поступку, постоји нешто налик на институт једнакости по оружју. Међутим, то уједно покреће и питања много шире природе. На пример, да ли је Хашком трибуналу преостала трунка од професионалног интегритета? Између тужилаштва и судског већа, постоји ли функционална разлика или су та два органа нераздвојно спојена и делују солидарно, малтене као удружени подухват за постизање истог циља, на штету оптуженог?

Да укратко одредимо оквир за разматрања које следе. Већ скоро три године, на суђењу Радовану Караџићу води се интензивна расправа око начина коришћења и могућности провере ДНК узорака у доказном поступку. Поред аутопсијских извештаја, ови узорци су најважнији форензички доказ Тужилаштва у последња три сребреничка предмета. Форензички материјал у неком виду главна је подлога за тврдњу тужилаштва да је преко 6.000 несталих лица из енклаве Сребреница успешно идентификовано. Документовање хиљада несталих, који су затим глатко проглашени за погубљене, чини материјалну основу за тврдњу да се у Сребреници догодио геноцид.

Шта је то што Трибунал и ICMP крију?

Пише: Стефан Каргановић
субота, 09 март 2013 09:54

Шта је то што Трибунал и ИСМР крију?

Пише: Стефан Каргановић
субота, 09 март 2013 09:54

